

[Bjørn Elmquist]

jeg nu, men jeg synes ikke, den bryder principielt med den grundholdning, vi indtil nu har haft her i folketinget.

Ebba Strange (SF):

Nu, hvor debatten er kommet til at handle om noget andet, end den gjorde i starten, vil jeg i anledning af hr. Bjørn Elmquists første indlæg og den debat, vi havde indledningsvis på korte bemærkninger, sige, at jeg tror, der er forskelle i vore synspunkter med hensyn til, hvor langt vi vil gå i familiesammenføringsspørgsmålet, og de forskelle i synspunkterne må så komme frem i forbindelse med behandlingen af udlændingelovgivningen, når vi skal have den til anden og tredje behandling.

Så er der et par andre ting, jeg gerne vil kommentere: for det første hr. Bjørn Elmquists indlæg om, at man må søge dansk indfødsret, hvis man vil rigtigt ind i det danske samfund. Jeg synes, vi skal have respekt for, at der kan gå et stykke tid, inden man søger dansk indfødsret. Der kan være mange forskellige følelsesmæssige grunde til, at man måske ikke ønsker at søge på det tidspunkt, hvor der er mulighed for det, og det kan jeg godt forstå, også når jeg tænker på danskere, der er rejst ud i verden og har slået sig ned for masser af år, men som alligevel har bevaret deres danske indfødsret af forskellige følelsesmæssige grunde, som det måske er svært at forstå for os, der er så meget hjemmefødninge, som i hvert fald jeg er.

Jeg er også glad for den debat, der har været i indfødsretsudvalget, og jeg er meget spændt på, hvad man når frem til også på det område, som nu har været fremme om, at indvandrere skal gå til eksamen i dansk. Jeg er enig i, at det med det danske sprog er vigtigt i forbindelse med indfødsretten. Men jeg vil bede indenrigsministeren være meget opmærksom på de eksamensspørgsmål, der stilles, hvis det er noget med eksamen, man tænker på, for jeg har fået nogle henvendelser fra folk, der både har søgt og fået dansk indfødsret, og som har kritiseret de spørgsmål, de får stillet. Det er nemlig egentlig ikke spørgsmål, der viser, om de kan dansk, men snarere forklaringer, der viser, om de er inde i nogle ganske bestemte begreber i det danske samfund, ikke så meget i det danske sprog, og det har også stødt mig lidt. Vi må i

hvert fald være omhyggelige med, hvad det er, vi beder dem om at besvare på dansk.

Med hensyn til danskundervisning i det hele taget har jeg også hæftet mig ved det, der står i ministerens redegørelse om børnene i førskolealderen, og det, der står i statistikken om, at børn i førskolealderen ikke bruger de danske daginstitutioner så meget, som danskerne gør. Det kan have mange grunde, og jeg skal selvfølgelig også kritisere den stigning, der sandsynligvis kommer i daginstitutionstaksterne på baggrund af regeringens politik, for det vil gøre det endnu vanskeligere for indvandrerne at bruge daginstitutionerne.

Men når det er sagt, vil jeg også godt sige, at danske daginstitutioner i almindelighed ligesom så mange andre danske institutioner nok ikke umiddelbart virker særlig tiltrækkende på mange indvandrerfamilier, og derfor tror jeg, det er et af de områder, hvor man fra kommunernes side virkelig bør udføre et opsøgende arbejde og bør eksperimentere med andre former for daginstitutioner. Det er gjort nogle steder, ved jeg, og også med succes, idet man f.eks. har lavet en daginstitution, der ligger helt tæt på et boligområde, hvor der bor mange indvandrere, og som helt bevidst satser på at have nogenlunde lige store grupper af danskere og indvandrere og på den baggrund arbejder med de børn, der er, til gensidig forståelse, sådan så vi ikke har at gøre med ganske få indvandrerbørn og ganske mange danske børn. Det tror jeg er en god formel at arbejde efter, og det var også det, jeg mente, da jeg i mit første indlæg talte om fortyndingsprincippet. Da det imidlertid har været fremme senere i debatten, vil jeg her gentage, hvad jeg sagde.

Jeg synes, vi skal være forsigtige – og det gælder både socialdemokraterne og den nuværende regering – med at hage os fast i dette fortyndingsprincip. Jeg tror, indvandrerne selv nogenlunde ved, hvor længe de har brug for den tryghed, der ligger i, at de er sammen, har hinanden at støtte sig til, og det er for os noget helt afgørende. Dette være også sagt til hr. Knud Lind, som ligeledes var inde på fortyndingsprincippet.

Flytningene håber jeg egentlig vi kan vende tilbage til på et andet tidspunkt med en lidt anden indgang, for jeg synes, der er et problem i bare at sige, at de skal sidestilles. De har nemlig helt andre vilkår, de kan